

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/32/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312010082
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2012:8312010082.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Petra Reváka na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.09.2012, v trestnej veci obžalovaného W. X. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T 19/2012 zo dňa 16.5.2012 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovanému W. X., nar. XX.X.XXXX v K., trvale bytom V. č. XX, K. prechodne bytom K. B. XX, nezamestnanému, t.č. v ÚVTOS N.,

u k l a d á :

Podľa § 188 ods.1 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 7 Tr. zákona, § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods.1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. ho súd zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. z r u š u j e výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Humenné sp. zn. 0T/35/2011 zo dňa 1.8.2011, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd u k l a d á obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej S. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom W., G. X, škodu vo výške 14,- Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. so zvyškom nároku na náhradu škody o d k a z u j e poškodenú S. H. na občianske súdne konanie.

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného W. X..

o d ô v o d n e n i e :

I. rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného W. X. za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 08.07.2011 v čase okolo 14.00 hod. na malej železničnej stanici v Humennom fyzicky napadol poškodenú S. H. tým spôsobom, že ju zozadu udrhel do oblasti krku, následkom čoho spadla na zem a následne jej zo zadného vrečka nohavíc odcudzil 20,- eur a s takto odcudzenou finančnou hotovosťou ušiel preč, čím svojím konaním spôsobil poškodenej S. H. škodu vo výške 20,- eur.

Súd upravil skutok tak, že tú časť, v ktorej mal obžalovaný pritlačiť poškodenú nohou, nakoľko bola sporná a táto časť nebola podrobne popísaná, najmä poškodenou, vypustil zo skutku.

Za to mu podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 40 mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. ho pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu uložil povinnosť uhradiť škodu poškodenej S. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom W., G. X vo výške 16,- eur.

Proti tomuto rozsudku čo do výroku o treste podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie okresný prokurátor a prostredníctvom svojho obhajcu aj obžalovaný do výroku o vine a treste.

Ako z dôvodov odvolania prokurátora vyplýva, sudca Okresného súdu Humenné svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že s prihliadnutím na účel zákona, osobu obžalovaného a okolnosti prípadu dospel k záveru a vnútornému presvedčeniu, že výchovný účel u obžalovaného, ako aj ochranu spoločnosti môže splniť iba nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadal na ust. § 38 ods. 2 Tr. zák., keď obžalovanému priznal jednu poľahčujúcu okolnosť v § 36 písm. l/ a jednu priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zák. Prokurátor konštatuje, že uvedené je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Obžalovaný sa k spáchaniu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, v prípravnom konaní nepriznal, resp. priznal iba čiastočne, keď priznal odcudzenie finančnej hotovosti poškodenej vo výške 20,- eur, avšak bez použitia násilia. Aj v konaní pred súdom zotrval na svojej pôvodnej výpovedi z prípravného konania. Poukazuje, že obžalovaný vo svojom odvolaní poukazuje aj na tú skutočnosť, že napáda právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu lúpeže, čím vlastne jej spáchanie popiera. Podľa názoru prokurátora tak nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť, a preto s prihliadnutím na jednu priťažujúcu okolnosť mal súd uložiť, v zmysle ust. § 38 ods. 4 Tr. zák., prísnejší nepodmienečný trest. Trest uložený obžalovanému považuje za neprimerane mierny, nezodpovedajúci stupňu nebezpečnosti konania obžalovaného a z hľadiska generálnej prevencie ho považuje za nedostatočný. Obžalovaný má 14 záznamov v odpise z registra trestov, z toho 10-krát bol vo výkone trestu odňatia slobody, pričom bol opakovane súdený, okrem iného, aj za násilnú trestnú činnosť. Je toho názoru, že obžalovanému je potrebné uložiť prísnejší trest odňatia slobody. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v časti vo výroku o treste a rozhodol sám a zmenil napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného.

Z dôvodov odvolania obžalovaného proti uvedenému rozsudku vyplýva, že napáda rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 16.5.2012 sp. zn. 2T 19/2012 v celom rozsahu. Odvolanie smeruje proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku a tiež postupu v konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo. V dôvodoch svojho odvolania poukazuje na skutočnosť, že zápisnicu o výsluchu svedka - poškodeného zo dňa 31.7.2011 na č.l. 166 - 169, na základe ktorej bol z dôvodu miestnej a vecnej príslušnosti resp. nepríslušnosti odstúpený spisový materiál č.p. ORP-P-786/P-HE-2011 z OO PZ Humenné na OR PZ - OKP Humenné, lebo malo vzniknúť podozrenie, že ide o trestný čin lúpeže podľa § 188 Tr. zák., považuje za nezákonnú. Dodáva, že nie je možné súhlasiť s konštatovaním uvedeným v obžalobe a napokon aj v stručnom odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa na pojednávaní dňa 16.5.2012, a to že obžalovaný bol usvedčený svedkami Y. a N.. Poukazuje na to, že ide len o nepriamych svedkov a ich svedecké výpovede v žiadnom prípade nepotvrdzujú použitie akejkoľvek formy násilia voči poškodenej,

ale práve naopak, že žiadne násilie, prípadne hrozba bezprostredného násillia neboli voči poškodenej použité, a teda nie je namieste právna kvalifikácia zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. tak, ako je uvedená v rozsudku. Uvádza, že každá z výpovedí poškodenej je odlišná, odlišujú sa aj od výpovedí jednotlivých svedkov a na základe toho potom považuje vierohodnosť výpovede poškodenej za nulovú. Poukazuje na to, že takto Okresný súd Humenné obžalovaného odsúdil v rozpore s princípom „in dubio pro reo“ a v konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, boli porušené ust. § 2 ods. 10 Tr. por. V písomnom doplnku k svojmu odvolaniu poukazuje na skutočnosť, že nie je sporná len časť skutku, v ktorej mal obžalovaný pritlačiť poškodenú nohou, ktorú súd vypustil zo skutku, ale sporným je celý skutok, tak ako je popísaný v napadnutom rozsudku. V ďalšom spochybňuje vierohodnosť výpovede poškodenej na pojednávaní dňa 4.4.2012. Tvrdí, že pokiaľ by obžalovaný išiel vedľa poškodenej a sotil ju do ramena, nemohla spadnúť tvárou dole na brucho. Pri hodnotení výpovedí poškodenej a pri poukázaní na jej rozpory udáva, že v zázname o podaní oznámenia o priestupku proti majetku zo dňa 8.7.2011 ani len neuviedla, kto jej zobral finančnú hotovosť, resp. uviedla, že ju mohla cestou na malú vlakovú stanicu stratiť. Ďalej poukazuje na to, že v zápisnici zo dňa 31.7.2011 už uviedla, že W. X. ju bezdôvodne chytil rukou za krk, stiahol ju na zem, kde ju potom kolenom pritlačil na chrbát, potom v zápisnici zo dňa 8.8.2011 už uviedla, že W. X. ju buchol do oblasti krku, ona následkom toho spadla do trávy, pritlačil ju nohou na chrbte, aby sa nemohla hýbať, ďalej poukazuje aj na výsledky rekonštrukcie a napokon aj na výpoveď pred Okresným súdom Humenné dňa 4.4.2012, kde uviedla, že „sotil ju do ramena a potom jej kľakol na kríže a na chrbticu nohou a rukou ju držal a druhou rukou jej zobral peniaze“. Na základe toho dôvodí, že vierohodnosť výpovedí poškodenej je nulová. Poukazuje ďalej na výpoveď svedka N. z hlavného pojednávania dňa 4.4.2012, že poškodená, keď sa s ním rozprávala, opakovane mu povedala, že ju neudrel a poškodená sama priznala, že jej obžalovaný nijako neublížil, resp. nepoužil voči nej násilie. Konštatuje tak, že vznikli v pojednávanej veci pochybnosti na základe nedostatočne zistených skutkových zistení, v dôsledku ktorých treba konanie doplniť o nové dôkazy. Niektoré dôkazy je potrebné znovu zopakovať a z toho všetkého vidí dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Poukazuje ďalej na to, že na hlavnom pojednávaní dňa 16.5.2012 sa čítala, s poukazom na ust. § 264 ods. 1 Tr. por. a to bez súhlasu obžalovaného a bez súhlasu prokurátora, výpoveď svedka W.. Napadnutý rozsudok považuje za minimálne predčasný a bez starostlivého uváženia všetkých okolností jednotlivo a v ich súhrne. Navrhuje preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Humenné, vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, eventuálne, aby krajský súd rozhodol tak, že obžalovaného z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd na základe odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora ako oprávnených osôb, podaných v zákonnej lehote v súlade s ust. 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní popiera spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Z jeho výpovedí vyplýva, že kritickéhodňa bol v spoločnosti poškodenej S. H. a v spoločnosti svedka N. a Y.. Videl poškodenú, ako sedí v trávě pod stromom, prehľadáva sa a zo zadného vrečka nohavíc jej vypadlo 26,- eur. Zohol sa k nej, 20-eurovú bankovku si dal do vrečka a 6,- eur jej potom podal do ruky. Popiera, aby ju predtým bol udrel. Poškodenú pozná, stále sa vídavali, pretože je alkoholička. Na druhý deň šiel k nej a vrátil jej 6,- eur s tým, že jej vráti aj ďalšie. Tých 20,- eur jej zobral preto, lebo mala vypité.

Tak ako prvostupňový súd, aj krajský súd považuje obranu obžalovaného za účelovú. Predovšetkým je potrebné poukázať na výpoveď poškodenej z prípravného konania aj z hlavného pojednávania. Z jej výpovede z prípravného konania vyplýva, že dňa 8.7.2011 v Humennom na malej železničnej stanici bola v spoločnosti svedka N. a svedka Y.. Spolu s nimi bol aj obžalovaný W. X.. Keď boli asi 20 metrov od jej priateľa, tak obžalovaný W. X. ju sotil zozadu tak, že ju buchol do oblasti krku, následkom čoho spadla na zem do trávy, vtedy ju pritlačil nohou na jej chrbte a vytiahol jej zo zadného ľavého vrečka peniaze vo výške 20,- eur. Následne sa dvihol zo zeme a ušiel smerom do mesta. Aj z jej výpovede na hlavnom pojednávaní vyplýva, že bola v spoločnosti obžalovaného a keď sa vracali späť ku železničnej stanici, tak vtedy ju obžalovaný sotil, padla na zem a zo zadného vrečka jej vybral 20,- eur. Keď do nej sotil, padla tvárou dolu na brucho, pevne ju pritisol, ona pozerala na svedkov N. a Y., no títo ju nemohli vidieť, lebo sedeli na vrchnom schode, takže nevideli, čo sa vlastne tam deje. Uvedené svedkyňa zopakovala

na hlavnom pojednávaní trikrát. Obžalovaný ju sotil do ramena a potom jej kľakol na kríže a na chrbticu s nohou a rukou ju držal a druhou rukou jej zobral peniaze. Neudrel ju, ani ju nebil. Prípado spolu so svojím priateľom ešte v ten deň oznámila na políciu.

Podobne aj svedok O. Y. potvrdil, že v kritický deň bol s poškodenou, priamo okolnosti prípadu, čo sa medzi ňou a obžalovaným malo stať, nevidel. On spolu so svedkom N. sedeli na schodoch vo vzdialenosti asi 10 - 12 metrov od poškodenej a od obžalovaného. Po incidente prišla za ním poškodená a popísala mu, čo sa stalo. Videl na nej, že bola špinavá a od blata. Poškodená mu povedala, že obžalovaný ju zvalil na zem a keď spadla, tak jej zo zadného vrečka vybral 20,- eur a ušiel. Podobne vypovedá aj svedok V. N., ktorý nevidel skutok tak, ako sa mal stať. Na malej vlakovej stanici bol spolu s Y., poškodená si išla kúpiť cigarety. Tiež vypovedal, že obžalovaný bol značne opitý. Keď sa poškodená vrátila, povedala im, že jej zobral peniaze 20,- eur. Povedala mu poškodená, že obžalovaný ju neudrel. Bližšie okolnosti sa však pre svoju opitosť už nepamätá.

Vo veci bol spracovaný aj znalecký posudok znalkyne PhDr. W. Z. ohľadom posúdenia intelektu poškodenej, schopností jej vnímania, zapamätania si a potom aj reprodukcie prežitých udalostí. Znalkyňa na hlavnom pojednávaní v celom rozsahu zotrvala na ňou vypracovanom znaleckom posudku. Znalkyňa vykonala vyšetrenie poškodenej a zotrvala na tom, že aj s časovým odstupom, takmer totožne zhruba na 90 % vypovedala pred ňou tak, ako to bolo popísané v prípravnom konaní. Výpovede boli obsahovo totožné, neskreslené. Skutok popísala sama, bez jej pomoci a až potom jej dávala otázky. Skutok popísala tak, ako sa reálne mohol stať, nezistila u nej tendenciu skresľovania skutočností. Nemyslí si, aby v ten deň bola pod vplyvom alkoholu v takej miere, aby si nepamätala to, čo sa udialo. Ani pri výsluchu na hlavnom pojednávaní nenašla žiadne rozdiely vo výpovedi poškodenej. Znalkyňa zotrvala na tom, že z toho, čo sa dočítala z výpovede poškodenej z prípravného konania, čo bolo pred 4 mesiacmi, tak to sa zhodovalo s tým, čo jej uviedla pri samotnom vyšetrení. Nezistila také nejaké disproporcie, ktoré by u nej vyvolávali pochybnosti.

Teda v zhode so závermi prvostupňového súdu je aj krajský súd toho názoru, že nie je dôvod pochybovať o vierohodnosti výpovede poškodenej. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že poškodená sa v kritickú dobu nachádzala v prítomnosti obžalovaného a hneď po skutku svedkom Y. a N. uviedla, čo sa jej stalo. Títo videli na poškodenej, že plače, a má špinavé šaty. V kontexte so znaleckým posudkom z odboru psychológie spracovaného na poškodenú, je možné vyvodiť záver o vierohodnosti jej výpovede. Ďalším nepriamym dôkazom ohľadom viny obžalovaného je aj tá skutočnosť, že poškodená bezprostredne potom, ako došlo k spáchaniu skutku, išla ohlásiť tento prípad na políciu. Odvolací súd má za preukázané to, že ak by voči poškodenej nebolo použité násilnícke konanie, uvedené by nešla ohlásiť na políciu.

Krajský súd sa však nestotožňuje s postupom prvostupňového súdu ohľadom formulovania skutkovej vety.

Podľa § 163 ods. 3 Tr. por. výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu páchania, prípadne aj s uvedením skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

V skutkovej vete sa okrem iného uvádza aj to, že: „ súd upravil skutok tak, že tú časť, v ktorej mal obžalovaný pritlačiť poškodenú nohou, nakoľko bola sporná a táto časť nebola podrobne popísaná najmä poškodenou, vypustil zo skutku“. Takýto postup nadriadený súd nepovažuje za správny. Uvedená pasáž v skutkovej vete je konštatovanie súdu, ale nie popisovanie protiprávneho konania obžalovaného, tvoriace súčasť skutkovej vety, za ktorý je obžalovaný súdený. Pokiaľ mal prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní pochybnosti o skutkovom stave, tak ako ho ustálila obžaloba, mal do skutkovej vety v rozsudku uviesť taký skutkový stav, ako ho súd sám ustálil po vykonanom dokazovaní. Následne sa mal prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku vysporiadať s takto zmeneným stavom oproti obžalobe a uviesť, z akého dôvodu rozhodol, že zmenil skutok, alebo niektoré časti zo skutku vypustil.

Z vykonaného dokazovania je krajský súd toho názoru, že potom ako poškodená spadla na zem, ju obžalovaný na zemi pritlačil kolenom, čo vyplýva z jej výpovede z prípravného konania i na hlavnom

pojednávani, pričom táto okolnosť mala byť i súčasťou skutkovej vety v rozsudku. Keďže prokurátor podal odvolanie len do výroku o treste a nepodal odvolanie aj proti výroku o vine, odvolací súd preto nemohol tento nedostatok napraviť. Odvolanie proti výroku o vine a treste podal len obžalovaný a v prípade takejto úpravy skutku krajským súdom, z dôvodu nedostatku odvolania prokurátora, by došlo k zhoršeniu postavenia obžalovaného modifikáciou skutkovej vety.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považuje vykonané dokazovanie na súde prvého stupňa za úplné a dôkazy ním vykonané boli vyhodnotené v ich vzájomnej súvislosti. Aj krajský súd je toho názoru, že vina obžalovaného z trestného činu podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. bola ustálená správne a zákonne, až na formálny nedostatok, tak ako bolo vyššie uvedené, ktorý však na podstate skutkových zistení nič nemení.

Prvostupňový súd však pochybil pri ukladaní trestu a jeho výšky. Predovšetkým je potrebné stotožniť sa s odvolacou námietkou prokurátora, že existencia poľahčujúcej okolnosti na strane obžalovaného spočívajúcej v tom, že sa mal ku trestnému činu priznať, nie je daná. Obžalovaný, ako je to zrejme zo spisového materiálu, spáchanie trestnej činnosti popieral, priznal síce, že zobral finančné prostriedky, avšak poprel akékoľvek násilie voči poškodenej. V tomto smere podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vidieť existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. Správne je však konštatovanie prvostupňového súdu o tom, že je tu existencia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák.

Krajský súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie podľa § 269 Tr. por. prečítaním listinných dôkazov zo spisu Okresného súdu Humenné sp. zn. OT/35/2011, a to najmä trestného rozkazu, uznesenia o začatí trestného stíhania, vznesení obvinenia zo dňa 30.7.2011, trestného rozkazu z 1.8.2011 na č.l. 47 a prečítaním odpisu z registra trestov z č.l. 254-255.

Z trestného rozkazu Okresného súdu Humenné sp. zn. OT/35/2011 zo dňa 1.8.2011 vyplýva, že obžalovaný W. X. bol uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Tento trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 1.8.2011 a za uvedený prečin mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Trestný rozkaz bol obžalovanému doručený dňa 1.8.2011, voči ktorému sa vzdal práva podať odpor, a to aj za osoby, ktoré by mohli podať odpor v jeho prospech. Obžalovaný trestnej činnosti, ktorá sa mu teraz kladie za vinu, dopustil dňa 8.7.2011. Trestný rozkaz v inej trestnej veci (OT/35/2011) bol vyhlásený dňa 1.8.2011. Z uvedeného teda vyplýva, že súd odsudzuje teraz páchatel'a za skutok, ktorý spáchal skôr ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Do úvahy teda prichádzalo uloženie súhrnného trestu v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zákona.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ak súd ukladá súhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaný dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Ide o tzv. asperačnú zásadu, ktorú prvostupňový súd opomenul použiť. Za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. umožňuje zákon uložiť trest odňatia slobody od 3 rokov až 8 rokov. Podľa týchto zákonných ustanovení pri upravení trestnej sadzby je tak možné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici 6 rokov a 10 mesiacov až 10 rokov a 8 mesiacov.

Pri úvahe o tom, v akej výmere a aký druh trestu odňatia slobody krajský súd obžalovanému uloží, vychádzal zo zásad pre ukládanie trestov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 34 Tr. zákona. Bral do úvahy to, že v osobe obžalovaného ide o páchatel'a, ktorý v odpise z registra trestov má už 11 záznamov, väčšinou pre majetkovú trestnú činnosť. Prvý záznam má zo dňa 14.7.2000, kedy bol odsúdený za trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, 2 Tr. zák., kedy bolo upustené od potrestania. Posledný záznam je už spomínaný trestný rozkaz Okresného súdu Humenné zo dňa 1.8.2011 sp. zn. OT/35/2011, ktorý však týmto rozsudkom v rámci ukládania súhrnného trestu bol zrušený. Ako z obsahu odpisu registra trestov vyplýva, obžalovaný už bol viackrát vo výkone trestu odňatia slobody. Z posledného výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Humenné zo dňa 9.2.2010 sp. zn. 1T 13/2010 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, 2 písm. c/, odsek 3 písm. b/ Tr. zákona, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní jeden rok a 8 mesiacov nepodmienečne, bol podmienečne

prepustený dňa 22.6.2011. Zo spisu tak vyplýva, že bezprostredne po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dopustil sa znovu trestnej činnosti, a to dňa 8.7.2011, pre ktorú sa teraz voči nemu vedie trestné stíhanie. Z uvedeného je zrejmé, že v osobe páchatela ide o recidivistu, na ktorého ani predchádzajúce odsúdenia a trest nemali žiaduci výchovný účinok a teraz stíhanej trestnej činnosti sa dopustil dokonca v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Ako je zrejmé zo správy o povesti z miesta bydliska, obžalovaný je slobodný, nezamestnaný. V evidencii MsP v Humennom nemá záznam o to, že by sa dopustil trestnej, či inej protiprávnej činnosti. Z posudku z ústavu na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody vyplýva, že bol vo výkone trestu odňatia slobody, adaptoval sa bez komplikácií, jeho správanie bolo na požadovanej úrovni. Nebol disciplinárne potrestaný ani odmenený.

Krajský súd poukazujúc na osobu obžalovaného a jeho recidívu, ako aj na ďalšie okolnosti prípadu je toho názoru, že do úvahy prichádza uloženie súhrnného nepodmieneného trestu odňatia slobody za použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona. Za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona je možné uložiť trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov až 3 roky a za zločin lúpeže podľa §188 ods. 1 Tr. zákona je možné uložiť trest odňatia slobody v trvaní 3 roky až 8 rokov. Odvolací súd tak ukladal trest za dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, spáchaných dvoma skutkami, preto v súlade s ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zákona zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby z nich najprísnejšie trestných (zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona), kde takto upravená sadzba je 6 rokov a 10 mesiacov až 10 rokov a 8 mesiacov, pričom pri rozhodovaní o treste použil ust. § 38 ods. 7 Tr. zákona, v zmysle ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatela neprimerane prísne. Krajský súd má za to, že trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov uložený na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby je v súlade so zásadami pre ukládanie trestov, tak ako sú upravené v ustanovení § 34 Tr. zákona. Pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, súd ho v zmysle ust. § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

K otázke rozhodnutia o náhrade škody krajský súd doplnil dokazovanie na verejnom zasadnutí, pričom sa konštatuje, že zo strany obžalovaného došlo k úhrade spôsobenej škody vo výške 14,- eur, o čom bola pripojená aj poštová poukážka. Aj keď táto škoda bola uhradená, krajský súd rozhodol o zaviazaní obžalovaného k úhrade tejto sumy v prospech poškodenej, pretože tým zakladá právny titul na to, aby poškodená tieto prostriedky mohla zákonným spôsobom nadobudnúť. So zvyškom nároku na náhradu škody poškodenú stranu odkázal na občianske právne konanie.

K odvolacej námietke obžalovaného, že bola čítaná výpoveď svedka W. v rozpore s ust. § 264 ods. 1 Tr. por., považuje krajský súd za potrebné uviesť nasledovné.

Podľa § 264 ods. 1 Tr. por. ak sa svedok odchýli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, môže mu byť na návrh prokurátora, obžalovaného alebo obhajcu zápisnica o jeho skoršej výpovedi predložená na vysvetlenie rozporov v jeho výpovedi.

Ako vyplýva z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 16.5.2012, na hlavnom pojednávaní bol vypočutý aj svedok Y. W.. Tento vo svojej výpovedi po zákonom poučení uviedol, že „pokiaľ sa týka výpovede, trvá na svojej výpovedi z prípravného konania. Viac k tomu nechcem nič dodať a meniť. Pre odstup času si na nič nepamätám. V noci vypil väčšie množstvo alkoholu.“ Aj takto formulovanú výpoveď možno považovať za výpoveď svedka pred súdom. V zmysle ust. § 264 ods. 1 Tr. por. k čítaniu zápisnice o predchádzajúcej výpovedi svedka, už tak nie je potrebný ani súhlas prokurátora, obžalovaného alebo jeho obhajcu. Aj keď sa v zákone uvádza, že takýto postup možno voliť na návrh prokurátora, obhajcu alebo obžalovaného, krajský súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle § 2 ods. 11 Tr. zák. súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl. Strany majú právo nimi navrhnutý dôkaz zabezpečiť.

K ďalšej odvolacej námietke obžalovaného, že poškodená v trestnom oznámení zo dňa 8.7.2011 a potom ďalej v zápisnici zo dňa 31.7.2011 uvádzala niečo iné ako v ďalších zápisniciach, je potrebné uviesť, že trestné stíhanie, ako to vyplýva z uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, bolo začaté

dňa 8.8.2011. Teda úkony zo dňa 8.7.2011 a zo dňa 31.7.2011, boli získané pred začatím trestného stíhania, súd na tieto úkony prihliadať nemohol a ako to napokon z rozsudku vyplýva, ani neprihliadal.

Z uvedených dôvodov, preto krajský súd odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. por. zamietol a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.